

OP DE VLUCHT

Dat was dwaas van Jona.

Wie zou God kunnen ontvluchten? De psalmdichter zegt immers reeds, dat Hij is aan het uiterste der zee en dat Hij is in de hel. Overal is God. Niemand kan Hem ontvluchten. Maar Jona wil het toch beproeven. De Heere heeft hem een opdracht gegeven en Jona gaat op de vlucht. Niet des Heeren wil, maar *zijn* wil zal geschieden.

Dwaze Jona. Want hij komt toch terecht, waar God hem hebben wil.

't Schijnt wel eerst, of Jona toch gelijk zal krijgen. Hij brengt het zelfs tot een schip, dat naar Tarsis afvaart en als hij maar eerst op dat schip is, denkt hij zich behouden.

Zie, zoo dwaas als Jona was, zijn wij ook menigmaal. Hoe vaak hebben wij niet God willen ontvluchten? De Heere sprak wel tot ons, maar wij wilden niet luisteren. De Heere gaf ons wel een opdracht, maar wij wilden die niet volbrengen. Tot ons allen spreekt God elken dag. Wij weten het immers wel, Zijn roepstem gaat tot ons uit in de natuur, als wij Zijn groote werken zien; Hij spreekt tot ons door Zijn Woord, en door Zijn Geest spreekt Hij in ons hart.

En wat doen wij dan menigmaal? Dan sluiten wij de ooren. O, 't kan soms zijn, alsof we heel eerbiedig luisteren, maar dat is dan slechts schijn. Wij hooren dan wel klanken, maar het blijven *klanken* voor ons. En ook wel menigmaal is het, dat we wel heel goed *verstaan*, wat de Heere tot ons zegt en dat we toch doen, alsof Hij nog nimmer tot ons gesproken had.

Zoo deed Jona ook. En toen koos hij zijn eigen weg, zooals wij ook zoo vaak doen. Dan zullen wij het wel weten. Dan zullen wij onszelf wel redden, en dan begeven we ons op paden, waarop de Heere ons niet hebben wil.

Baat ons dit iets? Natuurlijk niet. De Heere laat ons wel soms voor een tijd onzen gang gaan. Hij kan het ook wel anders doen. Hij kan onwillige Jona's wel in één oogenblik gewillig maken.

Maar zoo doet Hij menigmaal niet. Hij laat ons daarom een oogenblik los en 't is, alsof Hij tot ons zegt: Ga dan maar uw eigen weg. Doe dan maar eens, of gij Mij niet hoort. En zie dan, waar dat alles op uitloopt. Gij meent, dat ge alles zoo goed weet en zijt zoo heel onwillig, welnu, het zal wel blijken, dat gij zonder Mij niets kunt doen.

En zoo gaan we dan. Menigmaal is het dan wel zeer onrustig binnen in ons, zooals het onrustig is in het hart van een kind, dat zich moedwillig aan de leiding van zijn vader onttrokken heeft. Ons geweten spreekt wel, maar we gaan stijfhoofdig voort op het zelf-gekozen pad.

Maar Jona maakte zich op, om te vluchten naar Tarsis, van het aangezicht des Heeren. Jona 1 : 3a.

Precies, zooals Jona deed. En dan moet toch straks de Heere weer komen, om Jona te brengen, waar hij wezen moet. Dan gaat het door nacht en verschrikking, door den storm en door de zee, maar Jona komt, waar God hem hebben wil.

En zoo gaat het ook met ons. God weet Zijn kinderen wel volgzzaam te maken. Hij weet hun wil wel te buigen, en Hij weet hun wel te leeren, dat zij zonder Hem niets kunnen.

God handelt zoo met Zijn kinderen uit groote liefde. Denkt gij, dat een vader, die zijn kinderen straft, een *wreed* vader is. En gelooft gij niet, dat een vader, die zijn onwillig kind eens aan zich zelf overlaat, met groote liefde naar dat kind ziet? Hij houdt het wel in 't oog, hij heeft zijn armen uitgebreid, om tóch weer dat kind op te vangen, als het mocht wankelen.

Zoo doet God ook. En de teruggebrachte kinderen danken dan voor het leed, dat Hij hun zond, opdat ze zouden terugkeeren.

* * *

Maar het kan ook anders.

We behoeven geen Jona te zijn.

We mogen *volgzame* kinderen zijn. Wij mogen ervaren, dat Zijn juk zacht en dat Zijn last licht is.

O, het is zulk een groote genade, den Heere *gewillig* te volgen. Ja, dat is *genade*. Onze booze natuur wil dat niet, ons verdorven hart verzet er zich tegen. Er is genade noodig, om ons gewillig te maken.

Maar als wij die genade ontvangen hebben, welk een groot geluk zijn we dan deelachtig geworden. Dan ondervinden wij immers, dat wij, door Gods hand geleid, goed geleid worden. Dan geven we ons vol vertrouwen aan Zijn leiding over en zien, dat de uitkomst goed is.

Helaas, dan nóg menigmaal komen we in de verzoeking, om tóch nog weer een eigen weg te kiezen, en in die verzoeking bezwijken we ook menigmaal.

Daarom moet het onze bede zijn: Houdt ons toch dicht bij U, o Vader, en wil ons leiden aan Uw Hand.

Vooraf jonge menschen kiezen gaarne een eigen weg en willen zich soms zoo moeilijk laten leiden. Zij moeten nog leeren, dat ze dwaas en kortzichtig zijn. Maar daarom ook moeten vooral jonge menschen bidden om die genade, die noodig is, om stil en onderworpen te gaan, waar God hun hebben wil.

En als ze de stem des Heeren hooren, die tot hen zegt: „Waar zijt gij?” antwoorden ze, blij en gewillig: „O, Heere, hier ben ik; wat wilt Gij, dat ik doen zal?”

K.